

Arrest

nr. 163 886 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 14 oktober 1988 in Bamout, Tsjetsjenië. U bent de zoon van I.(...) G.(...) (O.V.X) en A.(...) G.(...) (O.V.X) en u hebt 3 broers en 1 zus. Uw broers A.(...) G.(...) (O.V.X) en Y.(...) G.(...) (O.V.X) vroegen op 8 juni 2015 asiel bij de Belgische autoriteiten.

Uw ouders vroegen voor het eerst asiel in België op 20 augustus 2001, na een verblijf in Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken betekende hen op 22 augustus 2001 een bijlage 26bis (weigering van verblijf). Het Commissariaat-generaal besloot, na een schorsend beroep, vervolgens op 14 februari 2002 tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het daarop ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State werd op 15 oktober 2004 verworpen. Uw ouders dienden op 23 december 2004

een tweede asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 10 januari 2005 opnieuw tot een weigering van verblijf (bijlage 26bis). Het Commissariaat-generaal nam op 25 februari 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, na het ingediende schorsend beroep. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd op 23 juli 2007 verworpen. Uw ouders dienden vervolgens geen nieuwe asielaanvraag meer in bij de Belgische asielinstanties. Ze bleven in België en dienden op 26 april 2004 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in, in het kader van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980. Op 10 mei 2011 werden uw ouders gemachtigd tot een onbeperkt verblijf. Uw verblijfstitel verviel op 12 februari 2010 en kon niet verlengd worden omdat u niet aantoonde binnen de wettelijke termijn nog aan de voorwaarden, verbonden aan tijdelijk verblijf, te voldoen. U werd in België veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen voor diefstal, afpersing en het behoren tot een criminele organisatie, die schuldig werd bevonden aan mensensmokkel. Daarom werd u op 2 augustus 2012 een ministerieel besluit tot terugwijzing betekend, dat in werking zou treden vanaf de datum van uw invrijheidsstelling. Op 26 november 2015 zou u, na het uitzitten van uw gevangenisstraf, gerepatriëerd worden naar Moskou, maar de voorziene repatriëring werd geannuleerd omdat u op 24 november 2015 een eerste asielaanvraag in eigen naam indiende.

In het kader van deze asielaanvraag verklaart u niet te willen terugkeren naar de Russische Federatie en meer bepaald Tsjetsjenië omdat u een valselijke veroordeling door president Ramzan Kadyrov of diens entourage vreest omdat u geruime tijd buiten Tsjetsjenië verbleef. U verwijst in dit verband ook naar uw vader, die voor 2001 problemen zou gekend hebben omdat hij tijdens Tsjetsjeense oorlogen rebellen van voedsel voorzag. Verder beroept u zich op religieuze gronden; sinds uw verblijf in België kwam u tot andere inzichten in verband met het belijden van de islam. Ten slotte vreest u ook een terugkeer omdat u niet zou kunnen terugvallen op familie of kennissen voor het opbouwen van een nieuw leven daar.

Voor deze aanvraag legt u geen enkel geldig identiteitsdocument over, maar wel informatie van uw advocaat, waarin verwezen wordt naar de situatie van een aantal uit Europa teruggekeerde Tsjetsjeense asielzoekers.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op een vrees voor terugkeer omdat u vreest om op valse gronden gevangengezet te worden, u niet geheel vrij uw religie zou kunnen belijden en u niet op een netwerk van familie of kennissen zou kunnen terugvallen.

Welnu, vooreerst moet benadrukt worden dat u klaarblijkelijk onaannemelijk lang getalmd hebt voor het indienen van onderhavige, in casu uw eerste asielaanvraag, en deze er blijkbaar hoofdzakelijk op gericht was om uw verwijdering – op 26 november 2015 – te verijdelen.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat de laatste – tweede – asielaanvraag van uw ouders reeds definitief werd afgesloten op 23 juli 2007 met een arrest van de Raad van State. Uzelf bereikte de meerderjarige leeftijd op 14 oktober 2006. Weliswaar kreeg u een beperkt verblijfsrecht in België, op basis van een aanvraag tot machtiging tot verblijf voor uw ouders, maar uw verblijfskaart verviel op 12 februari 2010 en kon niet meer verlengd worden omdat u niet aantoonde binnen de wettelijk bepaalde termijn dat u nog aan de voorwaarden van uw tijdelijk verblijf voldeed. Op 2 augustus 2012 werd u een ministerieel besluit tot terugwijzing betekend dat in werking zou treden vanaf uw invrijheidsstelling, na een effectieve gevangenisstraf voor meerdere strafbare feiten. Welnu, vastgesteld moet worden dat u pas te elfder ure, in casu op 24 november 2015 een eerste asielaanvraag in eigen naam indiende. Van een asielzoeker, zoals uzelf, die verklaart een gegronde en ernstige vrees voor vervolging te koesteren in zijn land (regio) van herkomst, mag verwacht worden dat hij zich binnen een redelijke termijn tot de

asielinstanties wendt om internationale bescherming te krijgen. In uw geval hebt u dit manifest nagelaten, wat een eerste, zij het ernstige indicatie vormt voor de ernst van de door u geuite vrees.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd/in het buitenland heeft verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en wordt voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïsoleerd of kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Wat betreft de door u – via uw advocate – overlegde informatie over teruggekeerde Tsjetsjenen, moet opgemerkt worden dat hieruit evenmin blijkt dat Tsjetsjenen, louter door hun terugkeer, al dan niet als uitgeprocedeerde asielzoeker in de Europese Unie, het voorwerp van vervolging in Tsjetsjenië of de Russische Federatie vormden. De informatie ligt in de lijn van de hierboven besproken bronnen van het Commissariaat-generaal, die stellen dat Tsjetsjenen die problemen kennen in geval van vrijwillige of gedwongen terugkeer, deze problemen kregen omdat er reeds voor hun vertrek naar Europa aanwijzingen tegen hen bestonden vanwege de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten. Voor het overige bevat de door u overlegde bundel geen concrete tegenindicaties; de artikelen bevatten weliswaar verwijzingen naar de preciaire situatie inzake mensenrechten in Tsjetsjenië (of de Noordelijke Kaukasus), wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt, maar ze spreken de informatie van het CGVS niét tegen. De door u opgeworpen redenen, waarom u wellicht wél geïsoleerd zou worden in geval van terugkeer, kunnen evenmin weerhouden worden. Zo verwijst u (CGVS, p.6) naar de vroegere

problemen van uw vader. Nadien werd u om verduidelijking gevraagd, waarop u antwoordt (CGVS, p.7) dat uw vader vroeger eten zou gegeven hebben aan rebellen en op de daaropvolgende vraag of uw vader dit daadwerkelijk gedaan heeft, beweert u dat uw vader er met u niet over spreekt. Hoedanook, vastgesteld moet worden dat de laatste asielaanvraag van uw vader op 23 juli 2007 door de Raad van State werd verworpen en u brengt, louter door het herhalen van een vroeger aangehaald motief van uw vader, geen nieuw element aan dat erop wijst dat de beoordeling van de laatste asielaanvraag van uw vader incorrect is geweest. U verwijst ook naar een geval van een eerder in België verblijvende asielzoeker Magomed Zukharaev, die in Tsjetsjenië zou opgesloten en mishandeld zijn (CGVS, p.4); u weet niet sinds wanneer hij in België verbleef, maar u leerde hem in de gevangenis kennen. Op de vraag of hij voor zijn komst naar België problemen kende in Tsjetsjenië, antwoordt u (CGVS, p.5) dit niet te weten. U weet niet of er familie van hem gevangen zit in Tsjetsjenië (CGVS, p.5). Evenmin weet u hoe lang na zijn terugkeer hij werd opgepakt en op de vraag of betrokkene louter omwille van zijn verblijf in Europa werd opgepakt, erkent u dat dit niet het geval was (CGVS, p.5). Welnu, dergelijke verklaringen wijzigen de eerder gedane vaststellingen en de besproken informatie waarover het CGVS beschikt niet. Uit het artikel in de informatiebundel van uw advocaat (stuk 1, bijlage 2), p.10: groene map) blijkt evenmin dat betrokkene louter omwille van zijn verblijf in België (Europa), al dan niet onder valse voorwendselen, in Tsjetsjenië werd opgepakt. Welnu, zoals hierboven omstandig werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat u internationale bescherming moet worden geboden.

Wat betreft uw religieuze overtuiging die problematisch zou zijn in geval van terugkeer, moet het volgende opgemerkt worden.

U haalde religieuze motieven aan die problematisch zouden zijn in geval van terugkeer: u zou in daar – in Tsjetsjenië – de islam moeten volgen die de regering – autoriteiten – voorschrijft (CGVS, p.6). Vooreerst moet opgemerkt worden dat u hoegenaamd geen melding maakte van uw religie als mogelijke vervolgingsgrond in geval van terugkeer in de door u ingevulde CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ). Dat u dit opgeworpen motief totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft reeds de ernst ervan. Uw verklaring ter verschoning – het was een kort interview, het was uw eerste asielaanvraag en u deed enkel uw best om de gestelde vragen zo goed mogelijk te beantwoorden (CGVS, p.7) overtuigen niet. Indien u daadwerkelijk uw invulling van de islam als problematisch beschouwt in geval van terugkeer, dan mocht van u verwacht worden dat u er in de CGVS-vragenlijst, minstens indirect naar zou verwijzen, wat niet het geval is. Hoedanook, uw verklaringen tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal zijn evenmin overtuigend te noemen. Immers, op de vraag hoe u uw religie zou belijden in geval van terugkeer (CGVS, p.8), verklaart u dat u uw religie zou belijden zoals u het vindt dat het hoort, maar u zou wel naar de moskee gaan (CGVS, p.8). Op de daaropvolgende vraag of u in de moskee iets zou doen wat andere aanwezigen niet doen, antwoordt u dit niet goed te weten om uiteindelijk te stellen dat u niet kunt voorspellen of u uiteindelijk het dankwoord tot uw voorouders zou uitspreken (wat blijkens uw verklaringen niet mag volgens uw huidige beleving van de soennitische islam) (CGVS, p.8). Welnu, dergelijke verklaringen getuigen niet van een diepgewortelde religieuze overtuiging die u bij terugkeer zou dwingen tot onoverkomelijke aanpassingen aan de plaatselijke gebruiken of een aantasting van uw fundamentele rechten.

Uw vrees om bij terugkeer niet in uw eigen onderhoud te kunnen voorzien, kan ten slotte evenmin een gegronde reden zijn om u alsnog internationale bescherming te bieden.

U verklaart in België gewerkt te hebben op (minstens) 2 plaatsen en u vond de jobs via een interimkantoor, dit alles louter op persoonlijk initiatief (CGVS, p.8). U haalt geen overtuigende andere redenen, bijvoorbeeld gezondheidsredenen, aan die u zouden verhinderen om in geval van terugkeer op zelfstandige wijze een nieuw leven op te bouwen in de Russische Federatie.

Op basis van alle hiervoor besproken elementen kan in uw hoofde geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en

de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Reeds eerder werd opgemerkt dat 2 van uw broers A.(...) G.(...) (O.V.8.074.271) en Y.(...) G.(...) (O.V.8.074.263) op 8 juni 2015 asiel vroegen bij de Belgische autoriteiten. Uw advocaat, meester Driesen, verzocht in haar schrijven dd.02.02.2016, (p.2) om uw asielaanvraag en deze van uw broers samen te behandelen. Welnu, het Commissariaat-generaal merkt op dat uw broers en uzelf geen asielmotieven aanhalen die de beoordeling ten aanzien van uw vader in een ander licht stellen, maar vooral moet benadrukt worden dat uw asielaanvraag bij voorkeur behandeld moet worden conform de regelgeving inzake de behandeling van asielaanvragen in gesloten centra. Het Commissariaat-generaal ziet geen gegronde redenen om af te wijken van deze wettelijk voorziene behandelingstermijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52/2 § 2, 48/3, 48/4 en 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het principe van gezinseenheid, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, op grond waarvan de administratie moet beslissen met kennis van zaken van alle pertinente elementen in het dossier.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“(…)De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op een vrees voor terugkeer omdat u vreest om op valse gronden gevangengezet te worden, u niet geheel vrij uw religie zou kunnen belijden en u niet op een netwerk van familie of kennissen zou kunnen terugvallen.

Welnu, vooreerst moet benadrukt worden dat u klaarblijkelijk onaannemelijk lang getalmd hebt voor het indienen van onderhavige, in casu uw eerste asielaanvraag, en deze er blijkbaar hoofdzakelijk op gericht was om uw verwijdering – op 26 november 2015 – te verijdelen.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat de laatste – tweede – asielaanvraag van uw ouders reeds definitief werd afgesloten op 23 juli 2007 met een arrest van de Raad van State. Uzelf bereikte de meerderjarige leeftijd op 14 oktober 2006. Weliswaar kreeg u een beperkt verblijfsrecht in België, op basis van een aanvraag tot machtiging tot verblijf voor uw ouders, maar uw verblijfskaart verviel op 12 februari 2010 en kon niet meer verlengd worden omdat u niet aantoonde binnen de wettelijk bepaalde termijn dat u nog aan de voorwaarden van uw tijdelijk verblijf voldeed. Op 2 augustus 2012 werd u een ministerieel besluit tot terugwijzing betekend dat in werking zou treden vanaf uw invrijheidsstelling, na een effectieve gevangenisstraf voor meerdere strafbare feiten. Welnu, vastgesteld moet worden dat u pas te elfder ure, in casu op 24 november 2015 een eerste asielaanvraag in eigen naam indiende. Van een asielzoeker, zoals uzelf, die verklaart een gegronde en ernstige vrees voor vervolging te koesteren in zijn land (regio) van herkomst, mag verwacht worden dat hij zich binnen een redelijke termijn tot de asielinstanties wendt om internationale bescherming te krijgen. In uw geval hebt u dit manifest nagelaten, wat een eerste, zij het ernstige indicatie vormt voor de ernst van de door u geuite vrees.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd/in het buitenland heeft verbleven, is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegronde is.

Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en wordt

voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Wat betreft de door u – via uw advocate – overlegde informatie over teruggekeerde Tsjetsjenen, moet opgemerkt worden dat hieruit evenmin blijkt dat Tsjetsjenen, louter door hun terugkeer, al dan niet als uitgeprocedeerde asielzoeker in de Europese Unie, het voorwerp van vervolging in Tsjetsjenië of de Russische Federatie vormden. De informatie ligt in de lijn van de hierboven besproken bronnen van het Commissariaat-generaal, die stellen dat Tsjetsjenen die problemen kennen in geval van vrijwillige of gedwongen terugkeer, deze problemen kregen omdat er reeds voor hun vertrek naar Europa aanwijzingen tegen hen bestonden vanwege de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten. Voor het overige bevat de door u overlegde bundel geen concrete tegenindicaties; de artikelen bevatten weliswaar verwijzingen naar de preciaire situatie inzake mensenrechten in Tsjetsjenië (of de Noordelijke Kaukasus), wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt, maar ze spreken de informatie van het CGVS niét tegen. De door u opgeworpen redenen, waarom u wellicht wél gevisieerd zou worden in geval van terugkeer, kunnen evenmin weerhouden worden. Zo verwijst u (CGVS, p.6) naar de vroegere problemen van uw vader. Nadien werd u om verduidelijking gevraagd, waarop u antwoordt (CGVS, p.7) dat uw vader vroeger eten zou gegeven hebben aan rebellen en op de daaropvolgende vraag of uw vader dit daadwerkelijk gedaan heeft, beweert u dat uw vader er met u niet over spreekt. Hoedanook, vastgesteld moet worden dat de laatste asielaanvraag van uw vader op 23 juli 2007 door de Raad van State werd verworpen en u brengt, louter door het herhalen van een vroeger aangehaald motief van uw vader, geen nieuw element aan dat erop wijst dat de beoordeling van de laatste asielaanvraag van uw vader incorrect is geweest. U verwijst ook naar een geval van een eerder in België verblijvende asielzoeker Magomed Zukharaev, die in Tsjetsjenië zou opgesloten en mishandeld zijn (CGVS, p.4); u weet niet sinds wanneer hij in België verbleef, maar u leerde hem in de gevangenis kennen. Op de vraag of hij voor zijn komst naar België problemen kende in Tsjetsjenië, antwoordt u (CGVS, p.5) dit niet te weten. U weet niet of er familie van hem gevangen zit in Tsjetsjenië (CGVS, p.5). Evenmin weet u hoe lang na zijn terugkeer hij werd opgepakt en op de vraag of betrokkene louter omwille van zijn verblijf in Europa werd opgepakt, erkent u dat dit niet het geval was (CGVS, p.5). Welnu, dergelijke verklaringen wijzigen de eerder gedane vaststellingen en de besproken informatie waarover het CGVS beschikt niet. Uit het artikel in de informatiebundel van uw advocaat (stuk 1, bijlage 2), p.10: groene map) blijkt evenmin dat betrokkene louter omwille van zijn verblijf in België (Europa), al dan niet onder

valse voorwendselen, in Tsjetsjenië werd opgepakt. Welnu, zoals hierboven omstandig werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat u internationale bescherming moet worden geboden.

Wat betreft uw religieuze overtuiging die problematisch zou zijn in geval van terugkeer, moet het volgende opgemerkt worden.

U haalde religieuze motieven aan die problematisch zouden zijn in geval van terugkeer: u zou in daar – in Tsjetsjenië – de islam moeten volgen die de regering – autoriteiten – voorschrijft (CGVS, p.6). Vooreerst moet opgemerkt worden dat u hoegenaamd geen melding maakte van uw religie als mogelijke vervolgingsgrond in geval van terugkeer in de door u ingevulde CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ). Dat u dit opgeworpen motief totaal niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft reeds de ernst ervan. Uw verklaring ter verschoning – het was een kort interview, het was uw eerste asielaanvraag en u deed enkel uw best om de gestelde vragen zo goed mogelijk te beantwoorden (CGVS, p.7) overtuigen niet. Indien u daadwerkelijk uw invulling van de islam als problematisch beschouwt in geval van terugkeer, dan mocht van u verwacht worden dat u er in de CGVS-vragenlijst, minstens indirect naar zou verwijzen, wat niet het geval is. Hoedanook, uw verklaringen tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal zijn evenmin overtuigend te noemen. Immers, op de vraag hoe u uw religie zou belijden in geval van terugkeer (CGVS, p.8), verklaart u dat u uw religie zou belijden zoals u het vindt dat het hoort, maar u zou wel naar de moskee gaan (CGVS, p.8). Op de daaropvolgende vraag of u in de moskee iets zou doen wat andere aanwezigen niet doen, antwoordt u dit niet goed te weten om uiteindelijk te stellen dat u niet kunt voorspellen of u uiteindelijk het dankwoord tot uw voorouders zou uitspreken (wat blijkens uw verklaringen niet mag volgens uw huidige beleving van de soennitische islam) (CGVS, p.8). Welnu, dergelijke verklaringen getuigen niet van een diepgewortelde religieuze overtuiging die u bij terugkeer zou dwingen tot onoverkomelijke aanpassingen aan de plaatselijke gebruiken of een aantasting van uw fundamentele rechten.

Uw vrees om bij terugkeer niet in uw eigen onderhoud te kunnen voorzien, kan ten slotte evenmin een gegronde reden zijn om u alsnog internationale bescherming te bieden.

U verklaart in België gewerkt te hebben op (minstens) 2 plaatsen en u vond de jobs via een interimkantoor, dit alles louter op persoonlijk initiatief (CGVS, p.8). U haalt geen overtuigende andere redenen, bijvoorbeeld gezondheidsredenen, aan die u zouden verhinderen om in geval van terugkeer op zelfstandige wijze een nieuw leven op te bouwen in de Russische Federatie.

Op basis van alle hiervoor besproken elementen kan in uw hoofde geen sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Reeds eerder werd opgemerkt dat 2 van uw broers A.(...) G.(...) (O.V.8.074.271) en Y.(...) G.(...) (O.V.8.074.263) op 8 juni 2015 asiel vroegen bij de Belgische autoriteiten. Uw advocaat, meester Driesen, verzocht in haar schrijven dd.02.02.2016, (p.2) om uw asielaanvraag en deze van uw broers samen te behandelen. Welnu, het Commissariaat-generaal merkt op dat uw broers en uzelf geen asielmotieven aanhalen die de beoordeling ten aanzien van uw vader in een ander licht stellen, maar

vooral moet benadrukt worden dat uw asielaanvraag bij voorkeur behandeld moet worden conform de regelgeving inzake de behandeling van asielaanvragen in gesloten centra. Het Commissariaat-generaal ziet geen gegronde redenen om af te wijken van deze wettelijk voorziene behandelingstermijn.(...)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van één of meerdere mensenrechtenschendingen en stelt verscheidene gegronde redenen te hebben aangehaald waarom hij hiervan het slachtoffer dreigt te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen herhaalt. Het louter herhalen van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

In casu oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeker onaannemelijk lang heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen en erop wijst dat deze asielaanvraag er hoofdzakelijk op was gericht om een op handen zijnde verwijdering te vrijdelen, en aldus reeds ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging. Voorts werd terecht vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde dat hem bij een terugkeer naar Tsjetsjenië ernstige problemen staan te wachten louter en alleen omwille van zijn asielaanvraag en/of verblijf in het buitenland, gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet blijkt dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij een uitgeprocedeerde asielzoeker is hetzij een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, hetzij systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Door bepaalde paragrafen uit de voormelde informatie te citeren en ernaar te verwijzen, toont verzoeker niet aan dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn of de commissaris-generaal hieruit een onjuiste conclusie heeft getrokken. Verzoeker brengt geen enkel element naar voor dat hieraan afbreuk kan doen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde vervolgens evenzeer terecht dat verzoeker evenmin overtuigende, persoonlijke argumenten heeft aangebracht waarom hij wellicht wel gevisieerd zou worden in geval van terugkeer, gezien met betrekking tot de vroegere problemen van zijn vader waarnaar verzoeker verwijst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de (laatste) asielaanvraag van zijn vader heeft afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat diens asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat deze beoordeling van zijn vaders asielaanvraag incorrect zou geweest zijn. Verzoeker is er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat zijn religieuze overtuiging problematisch zou zijn in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië of dat hij niet in staat zou zijn om een leven in Tsjetsjenië op te bouwen.

Verzoeker geeft aan dat hij in de veronderstelling was dat hij na zijn strafeinde zou worden vrijgelaten. Hij ging er van uit dat hij zijn straf diende uit te zitten en dat hij daarna zijn situatie kon regulariseren, gelet op het feit dat hij reeds sedert zijn 12 jaar onafgebroken in België woont en zijn ouders, broers en zus allen legaal verblijf verkregen. Bovendien beschikte verzoeker voor hij werd aangehouden ook over een verblijfskaart. Verzoeker stelt vervolgens dat hij op het ogenblik dat hij te horen kreeg dat de Russische autoriteiten een *laissez-passez* hadden afgegeven besepte dat de dreiging van een terugkeer plots reëel werd zodat hij een asielaanvraag indiende

De Raad stelt echter vast dat verzoeker slechts op 24 november 2015 asiel aanvraag om een geplande repatriëring naar Moskou op 26 november 2015 te vermijden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem

geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Verzoekers bewering als zou hij in de veronderstelling geweest zijn dat hij nadat hij zijn straf had uitgezeten zou worden vrijgelaten en zijn situatie zou kunnen regulariseren, is bezwaarlijk ernstig te nemen nu uit het administratieve dossier blijkt (i) dat verzoekers verblijfstitel verviel op 12 februari 2010 en niet kon worden verlengd omdat verzoeker niet aantoonde binnen de wettelijke termijn nog aan de voorwaarden, verbonden aan tijdelijk verblijf, te voldoen; (ii) en dat aan verzoeker – die in België werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen voor diefstal, afpersing en het behoren tot een criminele organisatie, die schuldig werd bevonden aan mensensmokkel – op 2 augustus 2012 een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend met een inreisverbod van 10 jaar, dat in werking zou treden vanaf de datum van verzoekers invrijheidsstelling.

Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen vormt aldus wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Verzoeker dringt er op aan de asielaanvragen van zijn broers samen met zijn asielaanvraag te behandelen nu zij deel uitmaken van één en hetzelfde gezin. De problemen die verzoeker en zijn broers in Rusland ondervonden en dreigen te ondervinden zijn allemaal aan elkaar gelinkt. Verzoeker merkt verder op dat zijn broers enkel door de Dienst Vreemdelingenzaken werden geïnterviewd en nog niet de kans kregen om hun asielmotieven tijdens een interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgebreid uit te leggen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent evenwel reeds te kunnen oordelen dat de asielaanvragen van zijn broers geen nieuw licht werpen op de verklaringen van hun vader, terwijl zij nog niet de kans kregen hierover gehoord te worden. Zij kregen nog niet eens de mogelijkheid om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aldus verzoeker. Zij dienden in het kader van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort weer te geven welke problemen zij bij terugkeer vreesden. Daarbij verwijzen beide broers onder andere in het kort naar het feit dat zij in Tsjetsjenië vaak problemen hadden met de politie die vaak bij hen binnenviel door de activiteiten van hun vader bij de Tsjetsjeense rebellen. Bovendien merkt verzoeker op dat hij niet werd geconfronteerd met de asielmotieven die werden aangehaald door zijn broers tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier niet zonder meer naar kan verwijzen.

Wat de asielaanvragen van verzoekers broers betreft, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geenszins verplicht om op bijkomende verklaringen van familieleden te wachten alvorens een beslissing te nemen indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel uit te spreken. Bovendien licht verzoeker niet concreet toe welke andere pertinente elementen zijn broers *in casu* zouden kunnen aanbrengen, en die de vaststellingen van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzigen. Verzoeker verwijst ook hier slechts naar het verleden van zijn vader en de problemen die zijn familie zou gekend hebben omwille van de activiteiten van zijn vader bij de Tsjetsjeense rebellen, problemen die evenwel – zoals hierboven reeds werd aangehaald – reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader. Waar verzoeker verwijst naar twee “achterooms”, die destijds vochten bij de Tsjetsjeense rebellen en ook erkend werden als vluchteling in België, wordt herhaald dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. Het verwijst dat de commissaris-generaal op basis van de OV-nummers van deze familieleden perfect kon nagaan in hun dossiers dat zij werden erkend als vluchteling op basis van hun activiteiten bij de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijders tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, is niet dienstig. Het komt in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan te tonen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, waar verzoeker *in casu* faalt. Zo maakte verzoeker tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding meer van twee “achterooms” die in België werden erkend als vluchteling, laat staan van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van zijn verwantschap met deze personen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker evenmin het bewijs levert van zijn beweerde familieband met deze personen. Aldus maakt verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, niet aannemelijk dat hij via zijn familie langs vaderszijde reële banden heeft met gewapende groeperingen die actief waren tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog.

Wat betreft zijn religieuze overtuiging als mogelijke vervolgingsgrond merkt verzoeker op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel in het kort werd gevraagd de elementen op te sommen waarom hij een terugkeer vreest. Verzoeker benadrukte dat hij vreest gearresteerd, veroordeeld en gemarteld te worden. In algemene bewoordingen legde hij uit dat hij vreest veroordeeld te worden wegens terrorisme. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen specificeerde verzoeker spontaan en zeer duidelijk zijn vrees gegrond op religie.

De Raad meent evenwel dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij *alle* elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zijn religie dan maar niet openlijk moet beleven en verborgen moet houden. De commissaris-generaal is integendeel van oordeel dat verzoekers verklaringen niet getuigen van *“een diepgewortelde religieuze overtuiging die u bij terugkeer zou dwingen tot onoverkomelijke aanpassingen aan de plaatselijke gebruiken of een aantasting van uw fundamentele rechten.”* Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker, gevraagd hoe hij zijn religie zou belijden in geval van terugkeer, antwoordde in vage en algemene bewoordingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8):

“Als u nu zou terugkeren, hoe zou u dan uw religie belijden?

- Ik zou mijn religie volgen, maar dan zoals ik vind dat het moet. Ik zou wel naar de moskee gaan.

Als u naar de moskee zou gaan, zou u daar iets doen wat anderen niet doen?

- (denkt na) Ik weet niet goed wat ik daar dan effectief zou doen, maar als ik in leven wil blijven, zou ik me daar toch naar de regels moeten gedragen... Ik keur de islam zoals die daar beleden wordt, wel af, maar als ik mezelf daar in leven wil houden, kan ik maar beter doen wat daar is voorgeschreven. Je moet daar na het klassieke gebed, nog een dankwoord richten tot de vorige generaties, maar dat mag volgens wat ik hier geleerd heb, niet.

En zou u dat dankwoord aan vorige generaties meebidden, met de andere aanwezigen?

- Ik zou het daar moeten doen, maar ik wil het niet. Ik zou dat dan tegen mijn overtuiging en zin moeten doen!

Kan van hieruit moeilijk voorspellen wat ik daar effectief zou doen, maar kans bestaat dat ik het niét doe; tis tegen mijn overtuiging.

En wat vreest u als u UW overtuiging daar zou volgen?

- Das genoeg om door TSJ autoriteiten als wahabiet beschouwd te worden, opgepakt te worden. In het beste geval vlieg je de bak in, maar dat soort mannen verdwijnt ook, zonder dat iemand nog iets van hen hoort.”(eigen onderlijning). De door verzoeker geciteerde verklaringen doen hier geen afbreuk aan.

Verzoeker stelt er niet kan worden verwacht dat hij zijn geloof verborgen houdt om vervolging te vermijden en derhalve verwijst naar artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn, de UNHCR Guidelines on International Protection en het arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de

betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Hoger is gebleken dat van een dergelijke godsdienstbelijdenis bij verzoeker geen sprake is.

De verwijzing naar verscheidene rapporten waaruit blijkt dat personen die een niet-traditionele vorm van islam aanhangen vaak door de ordediensten worden gevisieerd in hun strijd tegen de rebellen en de situatie in Dagestan, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het gezien hij jarenlang wegbleef uit Tsjetsjenië bovendien mogelijk is dat de autoriteiten hem ervan beschuldigen dat hij in Syrië is gaan vechten, wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die op geen enkele wijze objectief wordt gestaafd. Een dergelijke (hypothetische) bewering volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst werkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade.

Voor zover verzoeker aangeeft dat de termijnregeling voorzien bij artikel 55/2, § 2 van de vreemdelingenwet door de verwerende partij niet werd geëerbiedigd daar het dossier aan verweerde werd overgedragen op 25 januari 2016 en de laatste dag om een beslissing 9 februari 2016, wijst de Raad er evenwel op dat het niet naleven van de termijnen voorzien in artikel 55/2, § 2 van de vreemdelingenwet geen sanctie met zich meebrengt, nu het termijnen van orde betreffen. De overschrijding van deze termijnen tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Verzoekende partij licht niet toe welk belang zij zou hebben gehad bij een eerder genomen beslissing. Integendeel, heeft verzoekende partij door de iets langere duur van de asielprocedure langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en werd zij tevens langer in de mogelijkheid gesteld om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Zij brengt geen element aan dat de Raad ertoe zou nopen te concluderen dat het verstrijken van een bepaalde termijn een element is dat zou kunnen leiden tot internationale bescherming in de vorm van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Desbetreffend argument kan niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“(…) Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.(...)". Verzoeker betwist deze vaststellingen niet noch brengt elementen aan die aantonen dat voormelde informatie onjuist of achterhaald is.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF